

BUDAHÁZI ISTVÁN

Legelésznek

Hervadó időben megáll
az Ember,
áll magában, s gondolatban
visszadelel.
Idézve mondja, motyogja:
– Éltem. A barna nyarak után
éltünk ezüstöző szerelemben.
Most, kinyújtott kézzel is
csak ürességet markolok,
mégsem a fehérülő csontokra
gondolok.
Felnézek. Oda, hol az Ég gyepén
legelésznek a csillagok.

Kihullott kő

Nincs kő a kezemben,
kifordított tenyeret mutatok
felétek, hogy elérjek
ujjaimmal testvérek titeket.

Nincs kő a kezemben,
csak szeretet van már a szívemben,
csak felétek nyújtott kéz,
amelyből a kő kihullott már rég.

Nincs kő a kezemben,
lapos kavicsot sem kacsáztatok
a tavon, ifjúkorom

Játék – kelléke a földön marad

Nincs kő a kezemben,
csak szeretet van már a szívemben,
csak felétek nyújtott kéz,
melyből a kő kihullott réges-rég.

Múlt idő

Hogy úsznak az Időben az emlékek,
felhős fodruk sincsen, meg se botolnak,
fölöttük giccsesen mosolyog a nap,
s üres tájon kóborolnak a szelek.